

До Президії Національної академії наук України

7 жовтня 2020 року відбудеться чи не найважливіша науково-організаційна подія в історії більш ніж столітньої Академії – вибори президента на альтернативній основі з залученням до виборів представників наукових колективів, які входять до складу НАН України. Впродовж 58 років Академію очолював Борис Євгенович Патон, визначна особистість і видатний вчений. Із цих 58 років майже 30 років Академія наук позиціонується як вища наукова самоврядна організація, що виконує і координує фундаментальні та прикладні дослідження в незалежній Україні. Значення цієї події посилюється тим важким станом справ, який склався в останні десятиліття через низку як об'єктивних, так і суб'єктивних причин. Тому відповідь на питання «Бути чи не бути» і «Якою бути» як ніколи тісно пов'язується з виборами 7 жовтня.

Яким вимогам мав би задовольняти «ідеальний» кандидат у Президенти? Практично усі сходяться у тому, що ця людина мала б бути **відомим вченим із великим досвідом науково-організаційної роботи**. З огляду на завдання, котрі перед ним стоять, хотілося б, щоб «ідеальний» кандидат **любив Академію в собі, а не себе в Академії**. Щоб ця людина була **патріотом України**, а не представляла ту чи іншу партію. Щоб такий кандидат **мав сили і потенціал творити надпартійну Академію, яка керувалася б інтересами українського народу** і була здатною забезпечити науковий супровід процесу державотворення на експертному рівні. Бо (і це вже не лише моя думка) ще досі процес трансформації АН УРСР в Національну академію наук України не завершився. Також важливо, щоб Академія під новим началом почала відігравати надійну її роль свого роду морального авторитету, котрий жорстко і безкомпромісно протистоїть псевдонауковим течіям, плагіату та науковим симулякрам. Щоб новий Президент чітко тримав курс на розвиток зв'язків зі всією науковою спільнотою світу, а не брав за приклад одну (хоч і велику) сусідню державу. Щоб він активніше розвивав співпрацю з провідними країнами Європи та світу і сприяв активнішому входженню України у світове співтовариство.

Звичайно, що цей перелік далеко не повний. Але навіть у такому стислому викладі він проектується на певні прізвища кандидатів. І керуючись такими критеріями, я роблю свій вибір в користь академіка Анатолія Глібовича Загороднього – активно працюючого вченого, який розуміє усю глибину завдань, котрі перед ним постануть, має величезний досвід роботи з органами державної влади і вміє працювати з людьми. Він виступав відповідальним за низку ключових і успішних програм НАН України, зокрема на міжнародній арені, є людиною поміркованою і, водночас, досвідченою та наполегливою.

Ігор Мриггод, академік НАН України

28.09.2020 р.